

Glad att kunna hjälpa

Amie Jane Leavitt

Baserad på en sann berättelse

"Det är roligt att hjälpa och glada vi är" (Barnens sångbok, s. 108).

William ställde sin kratta mot husväggen och sjönk ner på gräset. Att kratta löv var hårt arbete, men han och hans systrar Chloé och Amelia var äntligen färdiga. Högt uppe ovanför Alperna kunde han se ett flygplan flyga förbi. Han undrade vart det var på väg.

William älskade sitt lilla samhälle nära den fransk-schweiziska gränsen. Människor från hela världen kom dit på besök. Han tänkte på de platser han ville resa till, människorna han kunde träffa och äventyren han kunde få en dag.

Han väcktes hastigt ur sin dröm av en vissling och ett *kras, kras, kras* av fötter på gårdsplanen intill.

"Pat ska säkert kratta sina löv nu", tänkte William. "Jag är så glad att vi har krattat färdigt våra."

"Men om det var så svårt för tre personer att kratta löv, måste det verkligen vara svårt för en!", tänkte William. Pats fru Pam hade just opererats, så Pat skulle vara tvungen att kratta sina löv själv.

Mamma sa alltid: "När vi hjälper blir vi glada!", och William tänkte att det troligen betydde att de skulle hjälpa Pat, även om de redan var trötta efter att han krattat sina egna löv.

William tittade på Chloé och Amelia som höll på att bygga små hus av kvistar i gräset. "Borde vi inte hjälpa Pat?", frågade han. "Vi kan hjälpa honom att få det gjort ganska snabbt."

Chloé och Amelia höll med och följde efter William.

"Vill du ha lite hjälp?", frågade Amelia när de gick runt buskarna och in i Pats trädgård.

"Det skulle jag verkligen vilja ha! Men ni barn har krattat hela eftermiddagen. Ni är säkert trötta."

"Det går bra", sa William. "Vi vill hjälpa till. Vi blir ju glada när vi får hjälpa till!"

När de arbetade, berättade Pat om roliga saker som hänt i hans liv

för barnen. Pat var från Indien, men han hade bott lite överallt i Asien och Afrika.

När att löven hade packats i påsar, såg William hur det låg äpplen utspridda runt de två höga äppelträden i Pats trädgård. Deras arbete var inte färdigt än. William böjde sig ner och började plocka upp äpplen. Allt eftersom han plockade upp dem, sorterade han ut dem som var ruttna från de färska. Chloé och Amelia sprang dit och gjorde högar av äpplena.

Pat rullade ut sin gamla gröna skottkärra från skjulet. "Vi kan lägga de ruttna äpplena här. Sedan kan ni ta hem dem som är färska."

"Det är okej, Pat. Vi behöver inte ta dina äpplen", sa William.

"Jag vill ge dem till er", sa Pat. "För jag blir ju glad när jag får ge!"

Under middagen den kvällen berättade barnen för mamma och

pappa hur roligt de hade haft när de hjälpte Pat och fick höra hans berättelser.

Plötsligt fick William en idé. "Jag vet vad vi kan göra med äpplena han gav oss!" Han hoppade upp och drog ut en *Liahona* från bokhyllan. "Pat och Pam skulle nog tycka om den här", sa William och bläddrade fram ett recept på äppelkaka. "Och precis som Pat sa idag – vi blir ju glada när vi ger!"

"Vi kan väl baka en kaka till våra andra grannar också!", sa Chloé.

William log brett. Han tänkte på alla människor han kunde träffa och de spännande berättelserna han kunde få höra. Och allt det här bara genom att vara lite snäll. Och en bit kaka. ■

Författaren bor i Utah, USA.